

III.

Ühhe mehhe tunnistusse sannad
temma meletuma ellamisse wisi
pärrest.

Ollin kui krono-mees ommad wiisteist-
kümmed aastat wäljateninud, ja kui kol-
mekümne fue aastane mees omma isä-ma
pole taggasi kalkanud. Omma wanna au-
wäärt isä minna ei leidnud mitte ennam
ette: surm olli tedda ennesele korjanud.
Emma olli püüdnud, sedda tuggewat perre
kohta holega ülespidada; agga se olli
temmale raskeks läinud. Sepärrest kohhe
kui ollin monned päwad koddo puhkanud,
pallus emma ennast moisa herra käest perre
wallitsussest lahti, ja mois andis sedda kohta
minno kätte. Wallitsesin ennesele emma
nou möda üht prisket töteggiat abbikasa,
kes lahke ja rummalakartlikko melega olli.
— Ut ello hakkatust nähti siis kül esjotsa
mõnnus ollewad. Agga peagi piddi teist
wisi sama. Leiwa lapsed teggid minnule

mõnda melehaigust, sest et minna ei olnud
krono-tenistusse aial mitte õppinud, ni
pitkalisse, seggatse ning kannimatta rah-
waga ellama, nenda kui palju ma-rahwaga
luggu on. Nabred saatsid mind ka kuustes mit-
mel kombel pahhandusse peäle. Meel läks
nukraks, ja rummalas mõttes noudsin en-
nesele selle wasto kõrtsist abbi wina wõt-
misse warral. Peagi hakkasin sedda pru-
kima lusti pärrest. Jätšin omma perre
allamaid aino üksi tööd teggema, ja puik-
misse sannaga ütlesin neile tihti, et piddin
tarwilisse asja toimetamisse pärrest hom-
mikul küllase minnema. Sellesamma toi-
metamisse koht ei olnud maial kui kõrtsis.
Sain louna aial esjotsa pole joobnud
peaga koio, pärrest kui täis joobnud inni-
menne. Teggin seäl suurt kárrinat, ja hak-
kasin igga tühja asja pärrest naesega, em-
maga ja perrega kibbedaste taplema. Tas-
sasel wisi kannatasid nemmad minnoga.
Naene ja emma pallusid ärdaste, et piddin
omma meletumat lakkumist mahajátma.